

сме испитале и сами тая мъжа, ако и да не сме биле така нещастни, какавъто е билъ Танчо; а колкото до гладътъ, то ни азъ, ни ти не сме го тѣрпѣле, като Танча. А ако не си испиталъ сичкото това, то знай отъ сега, че има на свѣтътъ такива люде, които гледатъ съ зависть, когато нѣкой бакалски калфа или нѣкой хамалинъ гълта топлата, за двайсетъ пари, пита . . . И азъ твѣрде чѣсто сжмъ испитвалъ на себѣ си тоя неумолимъ гладъ, и зная, мои мили приятели, че ако да гладува човѣкъ и да е лошаво, мъчно и тѣшко нѣщо; но да моли, да проси отъ своите ближни парче хлѣбъ е сто пѣти по-тѣшко и по-мъчно, — сѣрцето на човѣка замира, когато той само и помисли, че трѣба да иска и да са унижава.

— Азъ, говорилъ Танчо, дойдохъ, дойдохъ. . . дойдохъ да та помола, Гжабъ-чорбаджи, да ми дадешъ напредъ малко нарици. . . . Дай за три месѣца напредъ